

ANY 1918

Núm 3

El Maçanet

10 centims

—Barcelona és molt bonica; només hi manca una Torre Eiffel... Aveïam si el dia menys pensat En Gaudí ena en aixeca una de pedra picada!..

TABARIN

MORITZ

AFERITIU

y

SOPAR TANGO

Totes les

TARDES I NITS

EN PREPARACIO

Originals balls de màscares organitzats
per elements del TABARIN de Paris

Bons ballarins i dones guapes

Profesor: GEO CHALSKY

Trigans Zerco del Tabarin de Paris

Salons Independents :-: Carta Variada
Glorietes particulars

SEPÚLVEDA, 183 :-: MUNTANER, 2 Y 4
TELEFONO. 2044

GRAN IMPERIO

RONDA DE SAN PAU, 34 i 36

Telefon 4584

El més elegant Concert

El més distingit foyer

*Sopars tango a mitja nit,
després del concert*

¡¡50 Artistes 50, no n'la cap de lletja!!
totes son espelerrants

Empenyes per anar a seure a la eminent cantora regional

LA TORRERICA

— Restaurant a la carta —

**Empresa
Bohemia**

TEATRE ELDORADO

Companyia PEPE PORTES
Punt de reunió del públic distinguit

CINE BOHEMIA

Les Millors pel·lícules són estrenades en aquest Cine

PALACE CINE

El més elegant i distingit :-: Pel·lícules exclusives

TEATRE CONDAL

El Cine més gran i més concorregut del Paral·lel
Estrenos diaris

BOHEMIA MODERNISTA

La millor i més gran sala de ball de Barcelona
Grans balls tots els diumenges i dies festius tarda i nit
Atastat de dones guapes. — Reunió del jovent trempat

EDEN CONCERT

Assalt, 12

Telefon 3332

TOTS ELS DIAS TARDA I NIT

Las Papillons

Lipy Tresor

Cris Perita

Gloria Nardi

Floriana

Napolitana

I altres 40 belles artistes

A Barcelona no hi ha cap persona
de gust que no frequenti l'EDEN.

Casa Cortés

COMTE ASSALT, 13
BARCELONA

Perfumeria del País
i Extranjer

- Guants, Bisuteria -
Venus, etc., etc.

La casa millor assor-
tida i la que ven
més barato

REGALS OBIC

Nota: Els lladres no hi compren.

—Tot home que sab la seva obligació porta l'amigueta a proveir a la Casa Cortés.

PAS POSSIBLE!!
TWO-STEP

Darrera creació del Professor WORSLEY

Editat per la «Unió Musical Espanyola», avans DOTÉSIO
PORTAL DEL ANGEL, 113-BARCELONA

Restaurant Excelsior

RAMBLA DEL CENTRE, 34-TELEFON 4143

Tois el dies, aperitiu i el soupers-
fango, prenent port:

ISABEL MORENO

PRINCEP DE CUBA

MABATSOE etc.

Restaurant de primer ordre
Bloc preferit pel públic elegani

BAR MONTECARLO

CAFÉ-RESTAURANT

AVIÑÓ, 25 I COMTESA SOBRADIEL, 1

TELÉFON, 4274

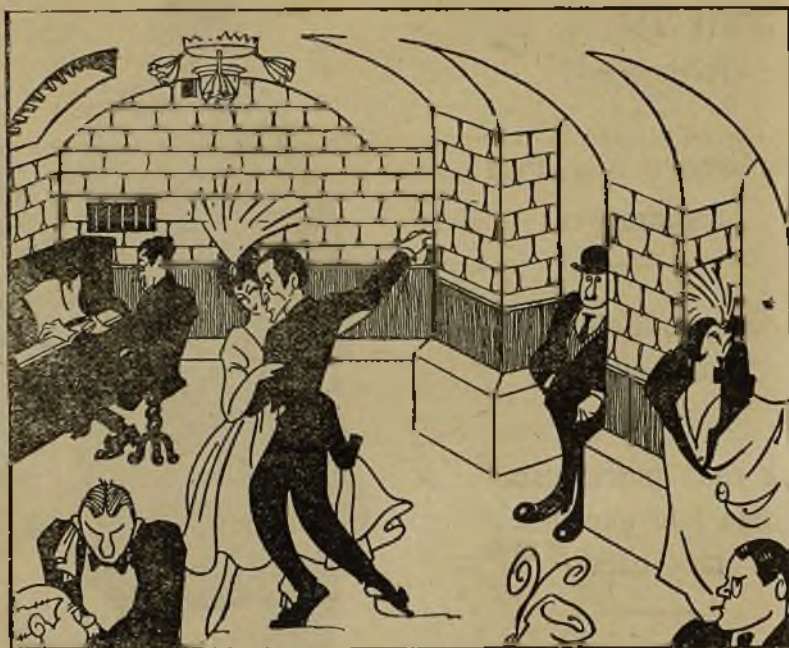

Original i fantastic cabaret

: de tango als sòtans :

Gran soirée de balls mo-
derns i internacionals a

: mitja nit :

UN ASPECTE DEL CABARET

CONSUMACIÓ USUAL 50 CENTS.

Després Abans

GRAN DESCUBRIMENT DEL DOCTOR BOSCH
VILLARROEL, 42.- BARCELONA

TINTURA

"LA SIEMPRE JOVEN"

Per al cabell. No conté nítrat de plata ni cap substància perjudicial
S'usa amb comta-gotes. No taca, ni embruta. Detalla en el prospecte

Pot petit, 2 pesetas - Pot gros, pesetas 4

EN VENDA.—Fillis de J. Vidal i Ribas.—Vicens Ferrer i Cñia.—
Societat Monegal.—Fillis de Busquets y Durán.—PERFUMERIAS.—
P. Baltasar.—La Florida.—Eldorado.—Inglesa i totes les millors.

Tirant - Benefactor

PATENTAT

Per al desentortillo del pit de les
senyores, homes i nens

Els ven a la casa Sres. "Eduard
Schilling, S. en C." Barcelona,
Madrid, Valencia i el fabricant
d'elàstics i lliga-cames "Smart"

AMADOR ABSINA

Riera Sant Joan, 8.- Barcelona

qui enviarà follet gratis a qui el demani

—El felicitto; vosté toca
el piano admirablement. És
un artista espèrrant.

—No ho digui, és que aplico
al meu piano una pianola ad-
quirida al NEW-PHONO. Jo ni
tant sols sé de nota...

NEW-PHONO

**FONÓGRAFOS, DISCOS
PIANOLAS, ROTLLOS I PIANOS**

LLOGUER I VENDA, COMPRA, CANBI

- CARRER AMPLE, 35 -

TELEFON 2456

—No pot ésser que aquí dins no hi
hagi algú que canti; és massa clar
això. ¡Ah! ja comprenc: és un aparell
del NEW-PHONO.

REDACCIÓ: Rambla del Born, 20, 1.^a

Tota la correspondència, tant de col·laboració com administrativa, dirigir-la a aquesta Admció: Concell de Cent, 317, L.^a

PREUS DE SUSCRIPCIO

Espanya: trimestre. . . . . Ptes. 2

Estranger: Està massa malament per ara.

La responsabilitat dels treballs a càrreg dels autors.—No's retornen els originals.

NA vegada conegudes les frisances delitoses del *saltar i brincar* amb aquella adorable llibertat de sufrageta anglesa, qui'm distingué? No vull pas donar-vos a conèixer certs *passos* molt amargants, (aquests son dels que no's contem i si's contem és a cau d'orella) sols vull que sapigueu que jo, massa amable potser, vaig repertir mon amor amb un altruisme tant accentuat que arribà dia que la Enriqueta, una amigueta meva tota bruna, d'un brú daurat, com un grà d'ordi, després de una escena tràgic-voluptuosa va insinuar-me els misteris de la nova vida d'aquella vida d'ensomni que jo tot tirant pa a les oques del Park al costat del meu xicot, sonmiava amb els ulls mig closos, mentres el gestes gràcils dels cignes i de les oques evocaven una garlanda de desitjos...!

La Enriqueta va presentarme un senyor, fabricant de genres de punt. El nom no fa el cas. La figura... la figura... figureu-vos dos ceros, un gros i l'altre petit sobre del primer i sota, aguantant aquestes dugues xifres insubstancials quant no les precedeix la substància de les altres nou dugues cerilles italianes...! us el figureu...? Quins dies mes amargs en aquell piset del carrer de Valldonzella obscur i trist com una porteria de convent de clausura. Exigent i original, pretengué que jo m'associés a la comandita i a n'aquest fi, pel meu sant va regalar-me una màquina «Singer» i un farcell de roba per a ferme colls i punys. Vaig imposarme: era massa cançat el meu treball amorós; quedava tant fatigada, que ni ganes tenia de tenir gana. Vaig vendre la màquina i vaig tirar-li el farcell pel cap. Desde llavors l'home me portava cada dia enquesades del Forn de Sant Jaume i'm va regalar una tumbaga que semblava l'anunci dels «Cyclos Sanromá». Ja va ser meu; A les assiduitats erutjoses van succehir intermitències delicioses de pau i de descans... No gaire, perquè un estudiant del veïnat va encarregar-se de omplir els vuits que en una educació i cultura havien deixat aquells dies passats en el col·legi de Donya Prudencia.

Aquestes lliçons varen costarme cares; un farcell de mes i una tumbaga de menys... el farcell va recullir-lo el fabricant amb satisfacció egoista i la tumbaga la caixa d'Estalvis de la Plaça de Sant Jaume. Era el primer capítol de la novel·la!

PROGRÈS

— Je, je, encara et surten les candeles. Jo ja hi apres a pasarme-les pel radera ei nas i després les trec per la boca,

Els fills d'els homes il-lustres

Els homes il-lustres no haurien de tenir fills, perquè els fills dels homes il-lustres sempre són menys il-lustres que'ls homes que ho són, i queden en ridícol. Els homes il-lustres acostumen a ésser fills d'homes que no ho són, però, en canvi, els que ho són, tenen fills que no ho són. Així ha passat amb En Rius i Taulet. Va ésser il-lustre? doncs, ja se sab el seu fill no cal que ho fossi, no ho pot ésser. Potser sigui un fill seu—si en té—però, ell no perquè el seu pare ho era. Ja és un conçol pensar que un seu fill pot ser-ho com és un desconçol pensar que ell no pot ser-ho perquè ho fou son pare.

El fill tant *cacarejat* Rius i Taulet, anomenat per mal nom Marqués de Olérdola, tot lo més que pot ésser es un home elegant, perquè els fills dels homes il-lustres poden ésser elegants, però no il-lustres. L'ésser il-lustre no es compra ni es ven. L'elegancia es ven i es compra. Per això diu de vegades En Rius i Taulet, fill de l'altre.—Els meus barrets, em costen setanta duros cada un. Ni els compro a París a la casa—aquí un nom qualsevol—les meves corbates me costen trenta duros i ademés les fan a mida i me les posen de proba.

L'altre dia estava discutint amb En Fabra, ex-concejal lerrouxista i una mica toca campanes, Dela aixís:—Veu aquest coll? Doncs me costa dinou pessetes. Me'ls fan a Escòcia. Els hi he d'enviar el retrato i la mida. Veu aquesta calçoteta—i li ensenyava els calçotets—doncs me'ls fan a Londres. Prenant-ne mitja dotsena em costen vint duros cada un. Son de *corte* anglés i porten el nom i l'adreça. Veu aquesta hermillia? em costa vuitanta duros, me la van fer a Bruseles a casa d'un sastre que no vesteix més que a homes de primer i segon pis. Veu aquest bastó? hem costa quatrecentes pessetes, el van enviar del Canadà. Té una ànima de mårfil i la birolla es de platino. Veu aquest...

En Fabra que ja no es pogué aguantar més, li digué amb una groseria inaudita.

—Veu, aquesta camisa?—i li ensenyà la camisa entre l'ermilla i els pantalons—doncs és de quan jo m'estava a Cuba. És feta de pita i trevallada a mà. Me costa trenta cinc duros. Jo n'he gastat quatre-centes. No més es poden portar dos dies perquè no es renten...

—Carail... Doncs com ho fan?

—Sí, miri, com li dic, le duc dos dies i derprés la dono al negre, perquè a casa tinc un negre que em costa sis mil pessetes, perquè es dels que no put el color. A mi també tot m'agrada bõ com a vosté.

Parron

Un dels nostres

Després d'haver-se enterat de lo que diu en sa famosa epístola el mai prou lloat Sant Pau, el nostre company Josep Gausachs, un de les més belles esperances de l'art pictòric de Catalunya, se n'és anat a París on el camp que un artista pot corre és ample i higiènic com cap altre.

En Gausachs, conegut també per *Hola*, és un dels amics pels quals més estimació, i també respecte; sentim els de MARGOT. Sempre ens enorgulлим d'haver-lo tingut com a company; pel seu caràcter amable, per la seva tradicional bonhomia, pel seu talent ha fet honor, en tot temps, a la colla. Els seus èxits ens han afalagat tant a nosaltres quant han ferit la seva excessiva i injustificada modestia. Una de les satisfaccions més grosses de la nostra existencia és la que varem rebre el dia que el burret d'En Galofre Oller digué, des de *Las Noticias*, que no li plavien lee obres del nostre amic. Aleshores tinguérem la convicció de que aquest era un peix dels que's porten l'oli; els elogis dels Apa, Plana, Reventós, Jori, Dalmau i altres caps-de-brot no'ns havien causat, ni de bon troç, una tant excel·lent impresió.

En Gausachs, encara que se n'anés a viure a l'altre bandada de món, no'ns vol oblidar. I ens ha promès col·laborar assiduament en aquest periòdic. Fiant-nos en la seva paraula—que és paraula de rei—avensem la nova als amics de MARGOT i d'un modo especial a les amigues, perquè els figurins que l'*Hola* remeti des de París han d'ésser, per força, d'aquells de deixa'm encendre.

Amic Gausachs: que les coses et vagin allà dalt pel bon camí és desig de tots nosaltres, els de MARGOT. I, recorda't que'ns tens promesa la teva col·laboració!

Pebre i mostaça

Un nostre amic, aficionat a la classificació, ens fa la mercè d'oferir-nos les primícies de l'Historia Natural mólt segle xx que acaba d'escriure i la publicació de la qual mourà, segurament, gran rebombori.

Heu's aquí un fragment:

BALLARINS DE L'IRIS — N'hi han de tota classe, edat i condicions. En parlarem per separat:

Esteller: Sab de què va. Abans jugava al billar, havent conseguit grans èxits arrèu on manejà el taco. Al noi se li escursà la vista i es posà a ballar. D'això farà cosa de deu mesos, i avui l'Esteller és ja un trunfo, campió en vals *lento* i... fins en lluites amoroses. La Teresina i la Iva es barallen per ell.

Manzano: 0'90 cm. d'alsaria. Tivadet i correcte. També marxa a l'hora en això de la ballaruga. Mil pessetes es donen a que li trobi una arruga als pantalons. Dònes?... Està mólt escarmentadot....

Crespo: Alt i robust. Simpàtic. El rei de les menors. Lo mateix ensenya el sistema mètric o els quebrats a un noi de 12 anys que'ls passos de tango a una noia de 15. Juntament amb els dos anteriors té instal·lada a l'Iris una Academia força recomendable.

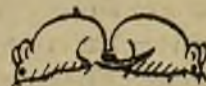
Juanito: Balla de corcoll. Li diuen el «Peluquiao» a causa d'haver-se dedicat a rapar barbes. També és conegut amb el nom de «Palillos». La Rosita, una veritable figulina de porcelana, li té entregat el cor. Ditxós mortall

Castells: En balla més que no en toquen, hò i xiulant i bufant de mala manera. Des de que abandonà l'ésser pixatinters per a giravoltar tangos fox-trote i demes mandangnes, estrena un trajo cada quinze dies. Aconsella a les noies que mirin de fit a fit al ballador si ho volen fer bé. D'aquest consell en va treure patent. L'Avelina manté amb el nostre Castells un amor místic i contemplatiu.

Pablo: Un metre d'estature. Pretenció i exagerat. Ex-fuster. L'Assumpció és gran amiga seva.

Rojas: Elegant i distingit. Notabilitat en el fox-trot. La MARGOT n'està enamoradíssima. L'Antonia, també. I tantes altres!.

(Seguirà)

—Perdoni jove, li ofereixo 10.000 ptes. si en diu on ha comprat aquest barret tan elegant...

—No es el primer que m'ho pregunta, es de la RONDA UNIVERSITAT, n.º 4.

Berrets, Gorres

Models de temporada a 3, 4, 5 fins a 20 Ptes.

¡Ningú més barato ni millor assortit!

Memories d'un cap de trons

La primera volada

III

TOTS se sentien atacats d'un atollon-
dament caracteristic. Era la por
al ridícol, la temensa de semblar
forasters en aquell medi. Sense
dir-s'ho a la una, cregueren oportú
que'l moure escàndol els podria lliu-
rar del perill/de que'ls prenguessin
per no acostumats a aquell ambient,
i com si haguessin fet l'aposta de veure qui seria
el que faria més el burro, comensaren a bramar, a
xisclar, a picar de peus i a moure xibarrí amb les
culleretes del servei. Fou un moment apocalíptic que
donà els seus resultats. A la sala ja n'hi havia d'es-
càndol, però, fills meus! era l'escàndol habitual, aquell
escàndol ordenat i metòdic que cada concurrent
veritat a aquells llocs sab de sobres que pot fer; una
mena d'escàndol amb modos i vergonya que un que'l
practiqui a diari acaba per trobar-lo enraonat i
silenciós, com el rum-rum de les fàbriques, com les
onades que se senten a marina; però l'escàndol, el
trahut que armaren aquells nois, fou durant breus
segons tan agut, que de tots els indrets del teatre
s'aixecaren protestes violentíssimes. El nostre Ernest
que ocupava un lloc devanter del palc, no fou dels
qui'es lliurà mellor de les ires del públic al qual
havien trencat les oracions.

I vingué tot allò de—doneu-li la grossa—o allò
altre de—ai, que'l *papá* os farà *pam-pam!* i crits de
-arri, neula! Mosquits! Ridícols! Sou uns pobres! etc.
Tot el repertori agresiú dels escàndols de teatre.
L'Ernest que, tenia l'amor propi no esbotsat encara,
trobà que sentia certa vergonya i de moment s'en
hauria anat, però, després, reaccionant amb els com-
panyes, cregué oportú continuar esforçant-se per a no
apareixer com a concurrent inexpert, com a visitant
nou d'aquells centres d'alegria perillosa i s'associà de
tot cor i amb tot son entusiasme a l'esbojarrament
esforçat dels seus amics.

Es creuaven les frases més groixudes i parlaven
de la família llur amb una manera de respecte que
cada un d'ells lamentava instintivament en son fur
intern. Però, rés, eren al ball i havien de ballar. La
qüestió capital era apareixer com a perfectes poca-

vergonyes i corridos, i hi feien lo que sabien. Amb això,
com amb tot; el que s'en duia la palma era realment
en Burés. — Ara fà dos mesos — deia cridant perquè
el sentissin dugues dones que hi havia al palco del
costat — vaig perdre trenta duros al set i mig en
menys d'un obrir i tancar els ulls. Una tarda desgra-
ciada! Veus, en canvi, amb dues setmanes, ara en
porto guanyats més de vuitanta. Tinc un joc molt
secur. No's pot perdre — la colla se l'escoltava com
si fos la seva veu la mateixa veu divina que ressonà
ara fà uns quants anys a Terra Santa — Al set i
mig la qüestió es sapiguer comptar. Quants n'entro?
Quants ne pago? Aquesta és la mare dels ous i lo
demés son trons. Saber-se *parar* a temps, compreneu?
I una mica de *vista* que no't fessin el *puchero* en
alguna postura... Era un bon element el tal Burés.
Era jove però havia sortit aprofitat. Amb uns quants
com aquests, predicant la bona nova, els llusos a
Barcelona serien set o nou tot lo més. Tenia als seus
companyes dominats per complet.

L'admiraven com a pràctic i teòric. L'Ernest
pensava, escoltant-lo:—jo també en sabré de tot això
que diu, perquè, vaja, és ridícol que jo que soc fill
d'una de les primeres firmes comercials de Barcelona
no hagi trepitjat mai, ni de passada encara, aquesta
vida. I sentia la necessitat de prostituir-se, com els
canaris i verdums i demés bestioles líriques senten la
de passar el cant.

Mogut per aquest desig i amb l'afany d'anar
depressa, ja escupia de cantó, ja estirava més les ca-
mes que no acostumava, i fumaba tirant el fum en
laire amb énfassis de botiguer en diumenge. Una ve-
gada li caigué la cendra sobre un de baix de platea
que protestà amb maneres pinxesques—Ves, tú, *ñiño*
Jesús, a veure si t'hauré de enviar una escupidera a
gran velocitat per a que hi tiris els *resí duos!*.. li va
dir el de sota, marcant exageradament la pronuncia-
ció casteilana de la última paraula. L'Ernest no va

Tots els artistes i tots els elegants desfilen per la

FOTOGRAFIA AMER

—RAMBLA de CANALETES, 11—

saber què contestar i fins notà, amb rabia, que es tornava vermell. Unicament li va quedar un xic d'esma per a fer-li un geste de menyspreu amb el dit mitjà de la ma esquerra—Potser és que no ets prou valent? pensà com descobrint-se ell mateix un fons covart de la seva ànima—potser és que aquesta gent que ens crida es realment més forta i es creu més segura d'ella mateixa que nosaltres?—continuà diguent-se, i deduí que per a ésser home de món, dedicat a aquella vida de plaers i d'aventures (?) necessitava, abans que res, adquirir seguretat d'ell mateix, fer gimnàssia, saber esgrima, tirar al blanc, quelcom que no sabia explicar amb precisió però que mes o menys endevinava. D'aquella manera no se sentiria cohibit en aquells llocs com ara s'hi sentia; sabria moure's amb la facil desinvoltura dels joves que veia trotejar d'un palco al altre i fins pel *foier*—oh el *foier*, el *foier*!.. que difícil estar en el *foier*!..—pensava ell.— Però, aviat s'hagué de convencer que la sol·lució del problema que creia haver resolt, estava encara un xic lluny.

Entraren dues dones al palco de la colla; la Pal-

mesita, que ja s'havia menjat dos bisteks aquella nit i que portava les dents esmolades per a empassar-se'n un altre—tenia, amb el control d'unes fitxes que entregaven els mossos als consumadors, el deu per cent sobre el gasto que fessin—xicota de ull clínic definit donà una llambregada i s'anà a seure al costat d'en Burés. L'altra, la Bella Plateada, que tenia el còs com una baldufa, i era poca solta com una rúbrica d'adroguer, escullí el nostre Ernest. El tremolar geològic de Messina no fou res comparat amb l'aturdiment i el trémolar de cames que li vingué al pobre fill de sa mare al ensumar la primera alenada dels cabells d'aquella dòna que portava Pompeya al cap i al sentir com uns braços núsos com els de la filla de la bogadera que anava a passar el llexiu a casa seva, li envoltaven el coll i al rebre l'humitat de vapor d'aigua de aquella boca — que també s'havia empassat uns quants bisteks i cafés amb llet i galletes — que's posà com una sangonera sobre la seva galta.

¡Havla fet sòrt!!

-- Carai, dispensi, però facis el càrreg de que'ls rics hem de passar per damunt de moltes coses!..

-- Bé... almenys s'arribés fins a casa per a dir a la dòna que avui no hi aniré a dinar, perquè'm trobo molt aixafat...

Ja som al «Gran Imperio»...

Quan, temps enrera, ens digueren que aquella antiga «Mascota» de la Ronda de Sant Pau anava a presentar-se altra vegada al públic barceloní, però sota un nom diferent i habillada amb llampants i vistojos ropatges nous de trinka, els companys de MARGOT, els qui li fem costat a tota hora' vàrem, tenir una grossa satisfacció que augmenta al saber que ua home amb més voluntat que un llegidor de obres estimulants. En Francisco Epoy en una paraula, era qui s'havia emprès la tasca de regenerar lo que ja semblava deixat de la mà de Déu i del mortals.

Del music-hall «Gran Imperio» i la «Mascota» d'abans hi va una diferencia enorme semblant a la d'aquells retrats d'una persona abans i després de pendre l'emulsió Scott. Nosaltres, el dia de l'inaguració no poguérem menys que exclamar, admirats, allo de *Dios mio este es etc.*?—que tantes vegades hem llegit als fulls del calendari. Demanèu-ne, de luxe i de comoditats!

L'amabilitat; els surt a la gent de la casa inclús per les butxaques. I les dones? Ai, nois, i quin feme-

llam corre per aquells indrets! La Orellana, davant de la qual un home es sent selvatge—Se la menjaria a mossegades!— la Vázquez, la Montenegro, la tendra Marguerita Vila, l'Anita, de «Las Isleñas» la Ether, les zates Elo-Fla i Celita, l'arrogant Maria Calderón, la bellugadica Lluïsa Vila,.....

En fi, aneu-hi i ens ho sabreu explicar. Aquí, sols us podem oferir un *pálido reflejo de la realidad* perquè al nostre dibuixant no li ha sigut materialment possible transmetre al paper el seguit de coses agradables, que mig li feren perdre l'esma, vistes i apuntades al «Gran Imperio» ¡començan per la galonejada gorra del «botones», acabant pel somriure que's marca sota el bigoti japonès del Cisco del taulell, i passant—no cal dir-ho!— per les galtones plenes i rosades de la apetitosa Catarina de «illa daurada»...

Si MARGOT saltironant per Barcelona perd qualsevol dia als seus amics, o vol fer-li caure la baba al vell, tinguéu per segur que farà cap al «Gran Imperio», on trobarà a aquells o distreurrà al «pagano», i on sab que serà, com tothom, ben rabuda i atesa.

Bò i pint els dinars i sopars de Nadal i Sant Esteve

Si al lloro no li haguessin donat rom, no hauria tingut rabia. Això és evident. Si jo no hagués begut tant vi, ara no tindria aquesta ardor al ventrell que no'm deixa dormir. I el pobre lloro ho ha pagat amb la vida i jo m'estic al llit, patint molt, és cert, però m'estic al llit i sé com aliviar-me; en canvi, ell és mort. I que no li han fet ni caixa; l'enterraran com havia viscut, en gabia.

Potser ni l'enterraran, podria molt ben ésser que l'escombriaire el fés dissecar. Tenia un plomatge tan preciós! Aquells colors se veia desseguida que eren copiats d'un bosc d'Amèrica, i el mal génit i la traïdoria d'un criollo, i el parlar... el parlar no sé d'on devia treure-se'l, però era molt empipador. La veritat és que sempre anava amb el bec esmolat i que quan menys hi pensaves te tirava falconada.

No sé perquè li donaren rom! La bestiola s'excità i quan la nena imprudenta li anava a fer:

—Piojito...! Piojito...!

—Que si es fort en Juanito! avans pujaba quatre pissos sense descansar i are... are al entresol ja bufa.

nyam! li clava caixelada i se li menja mig dit. Quins xiscles Mare de Deu i quina manera de tirar cosses a la gabia, el pare de la criatura, bò i cridant:

--Pillet!

--Descarat!

--Disfressal

--Xerraire!

--Bestia de mala ploma!

I a cada crit, puntada de peu, fins que l'ha tingut mort. Després l'ha llençat pel balcó. Ara és al mig del carrer esperant l'escombriaire.

Què carai canta aqueix gall?

Gracies a Deu que s'ha acabat el mes dels galls vius a casa. Trobo que'ls galls no están bé més que a pagès i en els panells dels campanaris; en els pisos nó, encara que'ls pisos siguin per a ells la capella dels condemnats a mort. Indiets i capons són les dos úniques besties a les quals deuríem donar entrada: són muts. Cap més mena de volàtil!

Sort, repeteixo, que s'ha acabat el mes dels galls; el mal és que comença el dels gats i que encontres de cocorococs ens divertirem amb marramaus.

Còm se veu que'ls gats porten bons abrics de pells, perquè sinó no entenc còm se farien l'amor en un mes tant fret! Tot són gustos, i com que no volen estimar-se dintre casa, té d'ésser al carrer i de nits. Això potser és millor per nosaltres; per això els hi obra la porta encara no comencen a esgratinyar-la.

Ara comença l'altre, el canari d'arcoba. De què deu patir aquesta? Calla, si vols; fès com jo que'm cremo per dintre i callo. No? Dons no callis, així se t'aixamplaràn les vies respiratòries. Pobre lloro!

MONI

--Agafeu-lo! No'm sab greu pels diners, nó; per la cartera m'en sab, que és de can PERELLO!

Fàbrica de Carteres,
Moneders, etc., etc,

Lo mes elegant i chic.
CARRER DEL PI, 7 BIS

CONCERTS

Carissims amics, aqueste setmana Margot ha fet la tournée amb la seva amiga Enriqueta a la qual no havia vist des de la seva escapada a Amèrica.

Feia temps que no havia estat al Paral·lel, aquell Paral·lel que li porta tants recorts; patria del Noi Cabra... Ex-feude de S. M. I. d'Alexandre i criadero d'aquelles moces repentines i exarolades a força de bandolina i de llevor de pussa.

Admiració de propis i estranys; lloc apropiat per a la cria i reproducció de tota mena d'orgues... d'aquelles orgues incubadores de tota mena de mals nerviosos... patria adoptiva de l'Adams i dels barandes de gec al coll i tagarnina a la boca... aquells dels apa arriba! i del all i la torrada!..

MARGOT volgué fer com abans i prenent a la Enriqueta pel seu antic xicot, va ferse convidar a un mitg vermou de 0'15 cts. amb obció a salchichón de gos neurasténic. Després entrà al

Folies: El FÓLIS com diu la gent del bronzo té un caràcter de trasatlàntic de luxe qu'enamora. Les llotges, els salons de ball, els foyers; tot recorda a la Enriqueta el seu viatge a Amèrica amb aquell «Principessa Mafalda». Les dones ja no son trasatlàntiques: son del país, d'aquell hermós país de les taronges: vegis la «Macarena», la opulenta en carns i en joies (trenta sis per cada dit i alguna de pronóstic reservat) la castiga i contemplativa «Madriles» la seriosa «Perlita» que no més pren que xocolates i llet de vaca perbullida, el «Princep de Granollers» (a) «Illas» el Vi-Rey de La Roca (a) Uyá, (a) «Tita-Rufo» i en «Faico chico» chulo seriós i afeitat de fresc; la Morfeo de postures de sufrageta i frases apocalíptiques i com a franell d'aquest campanar d'alegries la sfinx rossa-rossíssima que's fa dir «Edelmia» i que no surt mai del seu apoteosi.

Sortint del Trasatlàntia-Codorniu ens enfilem amb la Enriqueta cap al

Gran Imperio:

Espaiós, il·lustrós, net, decorat; Imperi ultra-modern amb un faune que no és mutilat però que té el brollador aixut (perdó Alcover) i además una figura en el sócol que es de moviment. Alla hi trobem antigues coneixenses; Les «Isleñes» «Catalina—Anita» la una mes grassa, amb tot i aquell brassalet que sembla l'aparador d'un «Exchange—Office», l'altra més prima però sempre agradable i sabent de què

vá. La Lluïsa Vila artista melodramàtica-equestre, amb couplets que fan sobreixir el fel de tristesa i anyorança i sobre tot, ensenyant aquell pendentif regal del seu marit. Maria Calderón, nina de reys de casa rica; d'aquelles que quant s'ajeu tanquen els ulls i Carmelita Fontant filla de la ex-Torrerica que per lo que's veu s'ha retirat «per in eternum», Amen. La Carmelita té un braceig tan ben ritmat, tan distinguit, que MARGOT li augura una serie d'éxits si no s'espantilla.

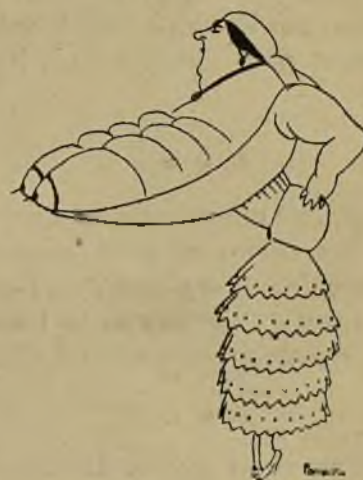
Aquelles «Buleries» son de una distinció i de un bon gust admirables, además aquells ulls expressius, esfonnejants de malícia i aquell somris... Quin somris aquell, tan plé d'enigmes..!

MARGOT i Enriqueta acaben al antic Alcázar, are transformat en un menjador de segona de un vapor de cabotatge. Allá veyem les 11.000 verges i ens topem amb la «Mazzantinita» qu'ens presenta a la «Silesia» i a la seva germana.

Castices i gitanes amb els seus balls, simpàtiques i atraïentes en el seu tracte... Mari Focela... cants regionals... és molt sentit tot això però ho fa bé..!

Aquell violón-solo dels bigotis estarrufats com un gat al mes de Janer ha desertat cap al Edén, feude de'n Fernando, del Aucell-Estilisat i den Luigi.

CYRANO

La celebrada artista Maria Paz, de l'Alcázar amb els 12 metres de pit

RON BACARDI

...que cette Association de Professeurs de danses que ces messieurs veulent fonder, va finir très mal. Chaque fois qu'ils ont des meetings il y a des discussions terribles qui se terminent généralement par des bagarres... Faudra-t-il que nous leur envoyions notre sympathique ami Paul Keller pour les diriger?

***

...que Simarra, depuis qu'il fait de la culture physique ne porte plus que la jaquette. Serait-ce pour faire voir sa taille de guêpe?... Erreur! C'est pour se rappeler de Paris quand il dansait chez Ciro's, rue Daunou.. C'était le bon temps. Quand reviendra-t-il? *Chi lo sa!*

***

...que Carlos, le directeur plus ou moins artistique du Maruxa, est très à la hauteur; mais, depuis quelques jours il veut faire de l'esprit et charrier ses amis. Nous le plaignons à cause du retard... Si ce petit ne se fourre pas les doigts dans le nez, il se les met certainement dans l'œil... Ce n'est pas de sa faute!

***

...que Favix, du même antre, non content de se saouler avec ses clients se mêle encore dans les matchs de boxe qui ont lieu, dont il est l'arbitre. Qu'il fasse très attention qu'une tuile ne lui tombe pas sur le crâne... Un homme prévenu en vaut 42!

***

...qu'il est arrivé de Buenos-Aires le champion du tango, notre ami Jean Mollard; comme il est très modeste et qu'il ne veut pas faire du tort à ses amis, il se tient caché, pour le moment, à l'Ideal Room... A quand son apparition?

***

...qu'à cause de ses cheveux qu'elle dut couper à cause du typhus, Lydia avait dû essuyer maintes attaques de ses copines lors de son arrivée à Barcelone; mais on assure aussi que la Nature est en train de venger cette innocence en faisant croître sa chevelure d'une manière si scandaleuse, qu'elle pourra dans peu de temps lui servir de sortie de théâtre.

***

...que ce joli danseur qu'on appelle Jeannot quitte l'«Excelsior» parce qu'il est enceinte de trois mois! Il peut gagner le prix américain!

***

...que cette belle brune qui s'appelle Nacra vient de faire l'acquisition d'un flacon de Fosfo-Glico-Kola pour l'envoyer à Buenos Aires à destination de Mlle. Apachinette;

***

...que le plus aimé de nos régisseurs, dont le nom est comme une rue de Barcelonne, vient de faire l'acquisition d'une très jolie femme, encore inconnue, blondeaux grands yeux noirs, pour lui faire connaître l'amour espagnol.

***

...que notre ami le Baron de San Martin (le Sherlock espagnol) après avoir fini son travail aime à se faire voir dans les endroits où l'on s'amuse. En plus, lui, qui n'aime pas les boissons alcooliques, se ruine l'estomac à boire des tisanes et des mélanges plus ou moins abracadabrants. Pourquoi ne changerait-il pas de système?

***

...que notre camarade et bien connu sportman Julio Gimeno, retiré de la vie de vadrouille, est nommé unique représentant en Espagne de l'Alcali Volatil Co Limited-Birmingham. Nous lui souhaitons qu'il fasse beaucoup d'affaires... Il était temps qu'il devienne sérieux!

***

...que la sympathique et bonne amie du Lion d'Or «La Mañana», est toujours aimable; surtout, ce qui nous plaît d'elle c'est qu'elle est, comme on dit en anglais, *up to date*. Nous en sommes bien convaincus. Elle a raison, car les femmes intelligentes arrivent toujours...

—Vostè que és una dòna elegant i refinada, diguim què l'entusiasma més de Barcelona?

—Les ostres de LA OSTRERA MODERNA Quintana, 7

***

...qu'Urban, comme il n'a plus de clientèle chez lui, ne cesse de se ballader dans tous les Restaurants de nuit invitant leurs clients assidus; mais, malgré ça, il n'arrive pas à joindre les deux bouts... Pauvre petit, il s'y prend rudement mal!.. Plaignons-le!..

***

..que lui passe-t-il à ce pauvre M.; il est si triste depuis quelque temps? Se passerait-il quelque chose d'anormal dans le ménage? Pourquoi prend-il des saoulographies de campagnard?.. C'est drôle!

***

...que Mesdames X. V. Z., bien connues ici, n'ont obtenu aucun succès auprès de Jeannine. Voilà ce que c'est que d'être une vedette parisienne! Mais, avec de la patience on arrive à tout, comme un certain ingénieur belge...

***

On dit aussi qu'on la remarque en accord parfait avec Mathilde; elles étaient toujours ensemble au grand désespoir des danseurs (Mystère et bec de gaz..)

...que Dyna dégourdisa Geo Borne comme elle a fait autrefois avec Mexicain—Les danseurs sont ses béguins. Oh, les veinards!...

***

...qu'Henriette ne sera jamais plus danseuse, elle a la corde au cou, que lui a attaché son gigolo, et qu'elle romps souvent pour fréquenter un costaud malabar.

***

.. que Jeannot se plait qu'on ne s'occupe pas d'ell; nous laissons son sexe tranquille, pour le moment.; car, plus tard, il faudra, malheureusement, nous en occuper de trop.

***

...que Mathilde s'ennuie énormément au Tabarin Moritz

Pour lui donner du courage, Jeannine est allée la voir samedi dernier.

***

...que Lulu n'est plus l'inséparable d'Henriette. Elle est devenue sérieuse et passe son temps à raccommoder la culotte de Jean.

***

...que Geo Chalsky, ne parlant pas l'espagnol, arrive bien à se faire comprendre des femmes par le langage muet des jambes. Elles en sont fières, et lui crâneur. C'est le coq du Tabarin!

T'occupes pas de Casa.....; pousse la voiture!

K. FÉ. TURK

—Quina felicitat Papitu meu, passar aixis tota la vida...

LLISÓ III

ordre i el mètode.—L'Arbre de la Ciència.—Els tres factors.—La intervenció del quart factor.—El lequim.—Condicions de l'element agent.—L'edat viril.—La joventut romàntica.—Les aventures del matrimoni.—Els drets de l'extranger.

L'estudi que hem comensat imposa un ordre i una divisió essencial.

El nostre treball té dues parts: la part filosòfica i la part històrica; l'estudi de la norma i el del fet concret; de la categoria i de la anècdota. Analitzarem o millor sintetitzarem les normes de l'amor al cinema, valen-nos del mètode instructiu; deductiu i passant a constitució per l' nostre treball totes les conquestes assolides per l'home en totes les branques de la ciència, car l'arbre d'aquesta es un no més i la Cinematologia es una de les seves branques que es si encara de les més joves i tendres promet ésser de les més ufanes.

En la relació amorosa qu' existeix en el cinema hem de considerar com en tota relació ètica, jurídica o social tres elements: l'element agent, l'element pacient i la relació mateixa. En això s' diferencia precisament aquesta relació amorosa de moltes relacions amoroses més en les que als entra un quart factor en forma de senyora de pés i de responsabilitat—encara que aquesta es pocs vegades leigible—vigilanta de que l'amor no entri per les falses portes del lequim sense dar al Cèssar lo que es del Cèssar. Aquest quart factor afecte formes molt divines: desde la abrendora de Mamá Pilar a la célebre Pepa de Gracia que fuma puro a tota hora.

Comensant doncs pel comensament que es com s'han de comensar les cosses, estudiarem l'element agent. En cinematologia l'element agent es l'home—salvant poques i gens honroses excepcions—al revés de lo que va passar al Paradís terrenal en el que l'element agent, el que porta la poma fou la dona.

L'home es doncs l'element agent, però quin home? Com ha de ésser el venturos mortal que pugui; cullir la bella fruita de l'amor sense paraules?

Concretament; cal que sigui prim, reposat, de mitja edat, si pot ésser, casat, i si encara pot ésser foraster.

Cal que sigui prim com la serp, que s'adapti en les abundancies o escassetats properes, que tingui els braços llargs per a que mai pugui dir que no les pot haver perquè son verdes.

Cal que siga de mitja edat perquè convé que hagi pasat l'edat de les illusions i que no's trobi encara en l'edat del repós, com el personatge del «Serafín el pinturero». La edat viril deu ésser la edat del bon treballador. Perquè de bon ha de creure en la eficacia de lo que fá i de que les seves exaltacions son correspostes i al hora perquè ha de confiar en l'absoluta discreció del seu vehí, i el silenci i la caballerositat extramada no son las característiques dels anys juvenils i es corre el perill de que l'endemà tots els detalls topogràfics de la conquistada siguin del públic domini en les taules universitaries o en les classes de set y mitg.

Convé que siga casat, perquè el casat es mestre de discussions i conte amb la confiança de les casades. L'adulteri amb solters comensa a ésser un cos a rera perquè la dona com els bons patriotes té l'aplèna conciencia de les seves responsabilitats i vol que'l digne representant de l'altre sexe a qui beneficia amb les seves grans o petites concessions la tingui aquesta plena conciencia.

I finalment es bó que l'esmentat agent siga extranger, perquè l'extranger per a les dones es l'ausencia de tot perill. Sino sab parla espanyol, millor perquè el mal d'amor no vol paraules i no's corre el perill d'una declaració. I per tot que se li endona a una dama de que sapiguen a Toronto o a Xile o Stuttgart com porta les lligacames i si usa o no subjecta-pits.

CHARLOT

—Caram senycrete quina bona lletra te vosté!!

—No soc jo es la maquina, que es de can Rovira la casa millor surtida del ram a Barcelona.

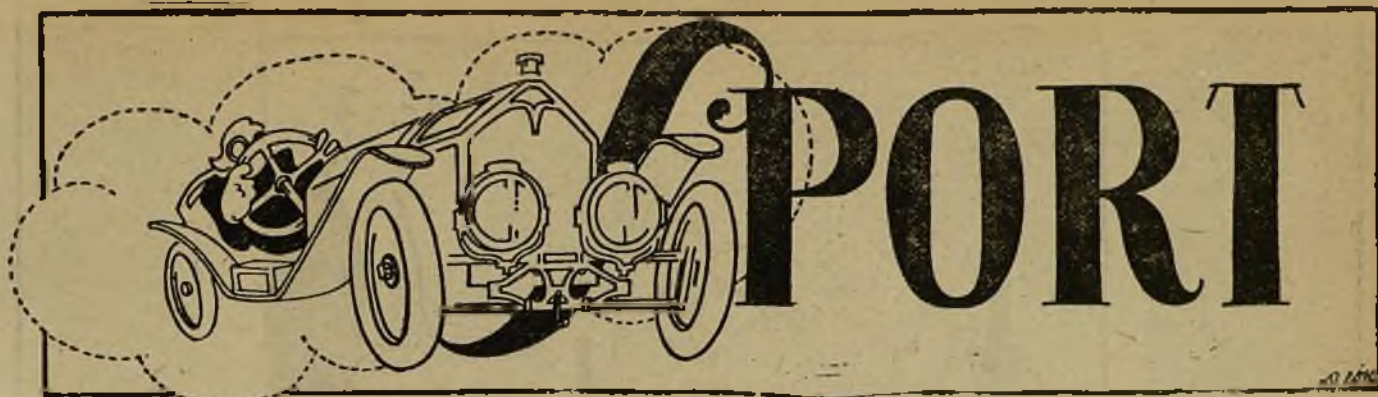
JOAN ROVIRA

MAQUINES DE ESCRIURE I
PESSES DE RACAMBI

CLARIS, 6

TELEFÓN 3773

FUT-BOL

Els dos partits jugats entre els del «Basel» de Suïssa i els del «Barcelona», ens han resultat dos partits que'n podriem dir de vaselina neutra, per varies raons. Una, perquè han tingut lloc entre equips de pobles neutrals i això de «neutral», té certa analogia fonètica amb lo de «neutre». Una altra, perquè els partits no ens han fet ni fret ni caló; no ens han entusiasmats, ni ens han desagradat. I una altra, perquè el resultat total dels dos partits, ha sigut una empatada: han quedat tants a tants.

Els del «Basel», són una mica basses, i els del «Barcelona», una mica bassets. Això dona a comprendre l'equilibri dels dos equips. Els suïssos varen perdre el primer partit, per tres tantos a un. Es veu que s'havien acabat la llet que duien. Per sort, tenim a la nostra ciutat una granja com «La Ricarda» i els suïssos, com si fossin a casa seva, varen poguer, amb tota confiança, empassar-se quatre o cinc litres, cada un, de suc de vaca i al segon partit, varen guanyar per tres a un. Crec, que a consecuencia d'aquest resultat, el «Basel» i el «Barcelona» adoptaran aquell lema, bon xich pornogràfic, dels Reis Catòlics, que diu: *Tanto monta, monta tanto, Isabel como Fernando*. No més els falta posar-se d'acord sobre qui serà l'Isabel, doncs ni els d'en Rosés, ni els d'en Reñé («La Suïça», *Fábrica de Caramels*) volen fer de lamella. En Hellvé, potser els hi trobarà una forma d'arreglar-ho.

En el primer partit, va fer de cacic En Brú (a) Gutapercha, d'aquella manerota, i en el segon l'Hamilton, amb molta justesa encara que donya Narcisa, la Madame, pronostiqui, que's va decantar cap els de la «Suïça». ¡Ah! aquesta setmana no hem vist a En Toll nano. O En Gamper el va matar, o no ha vingut de Lyó: una de dugues.

En Julinés, aquell jutge de les patacades, ha enviat una circular feta a màquina i firmada amb llapis, en la que fa sapiguer, després d'una serie d'explicacions estafaiaries, que's dona de baixa del *Colegio de Arbitrios*. Fà ben fet: més val deixar el càrreg que la pell, i aquesta, és molt fàcil que la deixés algún dia, perquè el públic ja l'hi tenia el dit a l'ull.

A la «Federació», están molt capficats amb allò d'en Garchitorena. En Rosés, diu qu'ha dit que si els descalifiquen a ells, hauran de descalificar també als demés clubs que amb ells han jugat.

Per a quedar bé, l'hi confeccionen uns reglaments nous, però, vaja, d'aquí qu'estiguin fets, n'hi ha per a dies i es pot ben dir, que'l «Barcelona» ja ha begut oli.

Aixís

—Tan lleig que sóc i m'estimes tant?

—Es que compres les corbates a can MAS i ROCA i estás sempre irresistible.

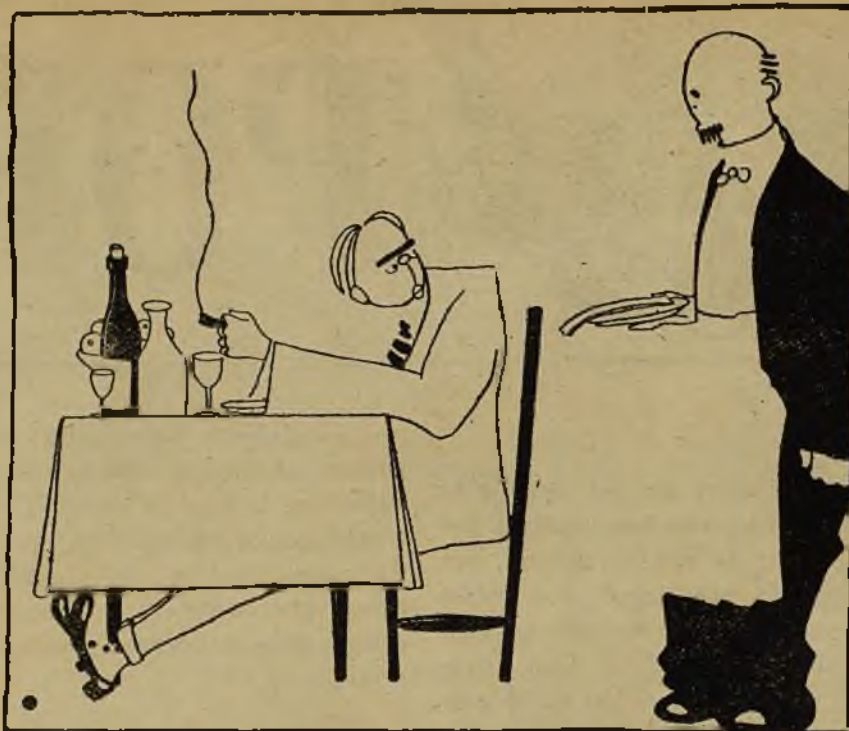

CAMISERIA, I CORBATERIA,
GENRES DE PUNT, MITJONS
GUANTS PER A SENYORA

24, 26, PORTAFERRISA, 24, 26

TELÉFON 1514

—La nota, ja? Què no veu que encara no he fet la digestió?

AU CABARET DU TANGO

Rambla del Centre, 12—Café «Rio de la Platan»

Cabaret a l'estil dels de París

Centre de reunió de l'aristocràcia de la nit

Les nou hores de "GRIMESIA" nocturna

ALEGRIA TANGO I TOCOLOGIA

Si voleu passar cinc minuts fora del món, visiteu el típic

CABARET DU TANGO

Telefon núm. 1195

L. GUERRI

MANICURA

— Carrer de Ponent, 22, 2.ª, 3.ª —

Serveis a domicili a l'50

Abonos mensuals

POLICLINICA

Tallers, 55 i 57, principal

Urologia - Avariosis i Pell

PELUQUERIA "LEON DE ORO"

DE

ANTON VICENS

SERVEI ANTISÉPTIC ESMERAT

ABONOS: 10 Serveis a 2 ptes. i a preus convencionals

Servei Permanent

Masatge Eléctric

Compte del Asalt, 22,-BARGELONA

TIPOGRAFIA

PERE CASO

UNIVERSITAT, 137

Trevalls

Comercials i de luxe

SALÓ JAPONÉS

Rambla Canalejas, 7 **AL PETIT**
- Teléfon, 1871 - **PELAYO**

Aperitius y Sopars — Fox-trot
Bons ballaires sols la gent de gust
vá al Japonés

RESTAURANT DE PRIMER ORDRE
COBERTS 5 PTAS.

ORQUESTRA VERDURA

Direcció artística: **GEO BORNE**

—Reina Santíssima, que agafarás una pulmonia!
—Ca dona! Portant els trajos del Doctor RASUREL
et pots riurer de las pulmonías, dels catarros i de tos!!

UNIC DIPÓSIT PER A CATALUNYA

OLD ENGLAND

Pelayo 11, i Balmes 1, 3 i 5

IRIS-PARK

VALENCIA, 179

DISSABTES:

Balls extraordinaris

DIUMENGES I FESTES

Tarda i nit

Balls de Societat

Grandios Programa
de Balls Moderns

LA RESERVA

Intermes i vigiliencia, secrets particulars

DETECTIVES

Averiguacions, Consultori Juridic

Cobro de crèdits sense gastos per l'acorde

dos-Agents y correspondents en tot el mon

Director: E. GALIANA
(Detective)

5,7, FERRÁN, 57

GONOROL SANTALOL SOL

Principi actiu de la essencia de Sándal. Medicació
segura, i de resultats immediats en la curació de la
blenorragia, cistitis i albúmina.

Método senall i economia

VENTA EN TOTES LES FARMACIES

DIPÓSIT: FARMACIA SOL, CORTS, 606

PÍLDORES "BLANQUES"

REMEI INFALIBLE

EN LAS MALALTIES

DELS GOSSOS

2 ptas. capsa

Si amb aquest gos li donguesin PÍLDO-
RAS BLANCAS estaria bo.

PÉREZ MARTIN i Cría.

ALCALÀ, 7, MADRID Y CLARIS, 22, BARCELONA
Barrús, Segalá, Viladot, Vicens Ferrar: Banys Nous, núm. 8, farmacia

Exportació a tot arreu

**CALÇATS
NOVELTY**
SÓN ELS MILLORS I MÉS
BARATOS

PLAÇA STA. AGNA, 1
Parada final del tramvia

—Pugi, pugi al meu piset i jo li explicaré lo que té d'hermós la moral cristiana.....